A dr. Sz J ügyvéd ( ) által képviselt Cemex Hungária Kft. (1095 Budapest, Hajóállomás u. 1.) kérelmezőnek a dr. B L irodavezető és dr. R dr. J D jogtanácsos által képviselt Gazdasági Versenyhivatal Versenytanácsa (1054 Budapest, Alkotmány u. 5.) kérelmezett ellen a kérelmezett által hozott Vj/29-509/2011. számú közigazgatási hatósági végzés bírósági felülvizsgálata iránt indított közigazgatási nemperes eljárásban a bíróság meghozta a következő

V é g z é s t

A bíróság a kérelmezett Vj/29-509/2011. számú végzését hatályon kívül helyezi és a kérelmezettet új eljárásra kötelezi.

A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt eljárási illetéket az állam viseli.

Az eljárási költséget a felek maguk viselik.

A végzés ellen jogorvoslatnak helye nincs.

I n d o k o l á s

A kérelmezett a 2014. június 23-án kelt Vj/29-509/2011. számú végzésében – mások mellett – a kérelmezővel szemben gazdasági versenyt korlátozó megállapodás tilalmának feltételezett megsértése miatt indult versenyfelügyeleti eljárásban a kérelmezővel szemben 30.000.000.-forint eljárási bírságot szabott ki. A versenyfelügyeleti eljárás tárgya, hogy az eljárás alá vont transzportbeton gyártó és értékesítő vállalkozások igazgatói és kereskedelmi vezetői a 2005-től 2007-ig terjedő időszakban feltételezhetően a piac felosztására és a piaci árszint megtartására irányuló tárgyalásokon vettek részt, illetve ilyen irányú rendszeres tárgyalásokat folytattak. A kérelmezett szerint a piac felosztásához kiindulásként a tárgyaló felek minden esetben az előző évi piaci részesedés fenntartását és a védett vevők biztosítását vették alapul. A tárgyalások az év eleji megállapodást követően havonta kétszer történtek, az adott hónapban megjelenő munkák elosztásával és teljesítés értékelésével, kizárólag az 1000m3-nél nagyobb munkák esetében. A kérelmezett a végzésének indokolásában megállapította, hogy a 2014. január 20-án kelt, Vj/29-261/2011. számú végzésével 2014. február 05-éig arra kötelezte a kérelmezőt, hogy szolgáltasson adatot a 2005., 2006., 2007. évek vonatkozásában a budapesti transzportbeton értékesítésből elért bevételéről bruttó és nettó értéken olyan bontásban, hogy külön feltünteti az 1000m3 feletti és az 1000m3 alatti megrendelésből elért árbevételeit is. A kérelmező kérte az adatszolgáltatási határidő meghosszabbítását, majd akként nyilatkozott, hogy az 1000m3 feletti értékesítések esetében a táblázatban nem kerültek feltüntetésre adatok, mivel egyszeri, egyazon megrendelőitől származó 1000m3 feletti megrendelés nem volt a megadott időszakban. A társaság rendszerében az egyes egyedileg leadott megrendelések voltak nyilvántartva, de ha a kérelmezett iránymutatást ad a megrendelés értelmezésére, megadják a kért adatokat. A kérelmező ezen adatszolgáltatáshoz csatolt mellékletben nem töltötte ki a budapesti 1000m3 feletti transzportbeton értékesítéséből származó nettó, bruttó árbevétel sort, azt egy gondolatjellel kihúzta és csak az 1000 m3 alatti megrendelések összegét adta meg. A kérelmezett a 2014. június 18-án kelt végzésével ismételten kérte a kérelmezőt, hogy nyújtsa be a 2005., 2006. és 2007. évi budapesti, 1000m3 feletti transzportbeton értékesítésből származó árbevételét forintban nettó és bruttó értéken. A kérelmező úgy nyilatkozott, hogy a budapesti 1000m3 feletti transzportbeton értékesítésből elért árbevételi adatai a keretszerződések keretében elért kiszolgálások. Az adatbázisában a számlához nincs projekt

rendelve, így nem állapítható meg, hogy mely piacra történt a beton kiszállítása. A kérelmező az adatszolgáltatását ezen adatok excel táblázatba foglalással és a számlák egyes projektekhez történő kapcsolásával tudták megoldani. Fenntartotta a korábbi nyilatkozatát. A 2014. június 23-án tartott versenytanácsi tárgyaláson a kérelmező előadta, hogy az adatszolgáltatások teljesítése során nem tudták elválasztani az 1000m3 feletti, illetve alatti megrendeléseket egymástól, mert a kérelmező nyilvántartási rendszere nem eszerint vezeti az adatokat. A kérelmező a megrendelés szót úgy értelmezte, ahogy a gyakorlatában kezelte. A szerződés és a megrendelés nem azonos fogalmak. A kérelmezett egy sajátos fogalmat képzett, amely nem esik egybe a kérelmező nyilvántartási rendszerével, amely nem projekthez kötött. 10 év elteltével emellett a kérelmezőnek nincs megőrzési kötelezettsége, és nem róható fel a kérelmezőnek, hogy a nyilvántartása nem esik egybe a kérelmezett koncepciójával. A kérelmezett jogszabályként hivatkozott a tisztességtelen piaci magatartás és a versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvény (a továbbiakban: Tpvt.) 44. §-ára, 61. § (1) bekezdésére, (3) bekezdésére, 65. § (2) bekezdésére, a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 2. § (3) bekezdésére, 3. § (2) bekezdésére, 6. § (1) bekezdésére és 6. § (3) bekezdésére, 61. § (4) bekezdésére.

A kérelmezett abból az ügy tárgyából indult ki, a feltételezett jogsértésből, ami az 1000m3 feletti budapesti transzportbeton megrendelésekből állt. Az ügy tárgyának megjelölését részletesen tartalmazta az előzetes álláspont, az 1. és 2. kiegészítő álláspont, és az adatkérő végzés is. Az adatszolgáltatási kötelezettség iránya és pontos terjedelme a kérelmező számára az adatkérő végzésekben a Vj/29261/2011. és Vj/29-489/2011. számú végzésekben pontosan került meghatározásra. A kérelmező azáltal, hogy a 2014. február 13-án kelt adatszolgáltatásában akként nyilatkozott, hogy a társaságnak a vizsgált időszakban 1000m3 feletti megrendelésből árbevétele nem származott, majd ismételt adatkérő végzésre válaszul a keretszerződések keretében történő megrendelésekre vonatkozóan szolgáltatott hozzávetőleges, 10-30% hibahatáron belül mozgó adatokat, a valós tényállás feltárásának meghiúsítását és az eljárás elhúzását eredményező magatartást tanúsított. Ennek oka, hogy attól még, hogy a kérelmező egyedi nyilvántartása nem a kérelmezett adatkérő végzése szerinti bontásban tartalmazza az árbevételi adatokat, nem menti fel a kérelmezőt azon kötelezettsége alól, hogy megadott, egyértelmű szempontrendszer szerint szolgáltassa árbevételi adatait. Az a körülmény, hogy a kérelmező a 261. sz. adatkérő végzést követően határidő-hosszabbítást kapott, majd ezt követően benyújtott adatszolgáltatásában nem arra hivatkozott, hogy a kérelmezett által kért adat a nyilvántartásból nem nyerhető ki, igazolja, hogy az az eljárás alá vont alapos ok nélkül nem szolgáltatott pontos adatokat az 1000m3 feletti megrendeléseiből elért árbevételéről a vizsgált időszakban a budapesti transzportbeton piacon bruttó és nettó értéken. Az a körülmény, hogy a kérelmező az 508. sz. adatszolgáltatásában már arra hivatkozott, hogy a kérelmezett által kért adatok szolgáltatására nem áll rendelkezésére metódus, nem volt alkalmas a kérelmezőnek a való tényállás feltárásának meghiúsítását és az eljárás elhúzódását eredményező magatartásának kimentésére.

A kérelmezett arra jutott, hogy a kérelmezőtől adott megosztásban kért forgalmi adatok határidő-hosszabbítás ellenére történt nem megfelelő szolgáltatása, majd az ismételt adatkérő végzést követően adott újfent pontatlan adatszolgáltatása a Tpvt. 61. § (1) bekezdése szerint a valós tényállás feltárásának meghiúsítását és az eljárás elhúzását eredményezte. Azt súlyosnak ítélte, mert a kért adatok a feltételezett jogsértést miatt feltételezett jogkövetkezmény alkalmazása körében kiemelt jelentőségűek.

A kérelmező bírósági felülvizsgálat iránt kérelmet terjesztett elő, amelyben jogszabálysértésként a Tpvt. 61. § (1) bekezdését, a Ket. 1. § (2) bekezdését és a Ket. 61. § (4) bekezdését jelölte meg azzal, hogy a bírság kivetésének jogi feltételei nem álltak fenn.

I. A kérelmező a bírság *jogalapja* tekintetében előadta, hogy a jogalap nem azonosítható egyértelműen a végzésből. Álláspontja szerint a végzés egyik része arról szól, hogy azért kapott bírságot, mert mindkét adatkérésnek eleget tett, de a kérelmezett már az első, egyébként kifejezetten eltérő szövegezésű adatkérés alapján a második alkalommal megadott adatokat kívánta látni, és azzal, hogy a kérelmező a második adatkérésre számokat közölt, a kérelmezett az első adatkérés megválaszolásának módjában a kérelmező akadályozó, késleltető magatartását látta. A jogsértő magatartás tehát az első adatkérés megválaszolásának módja. A kérelmező azonban a szóbeli tárgyaláson is fenntartotta mind az első, mind a második adatkérésre adott adatainak helyességét, vagyis nincs ellentmondás. Az indokolás másik része arra utalt, hogy a kérelmezett azt tekinti nem megfelelő ügyfélmagatartásnak, hogy a második adatszolgáltatás adatai nem voltak elég pontosak. Ezért az indokolás nem volt koherens, a jogorvoslati jog gyakorlását ellehetetleníti, mert így a kérelmező számára nem egyértelmű, hogy védekezését arra alapíthatja, hogy nem esett késedelembe az adatok első alkalommal való előterjesztését illetően, vagy arra, hogy a másodjára közölt adatai kellően pontosak voltak. A kérelmező szerint az adatkérési kötelezettség terjedelme és iránya nem volt egyértelmű és pontos. A kérelmezett nem tisztázta, hogy mit értett „megrendelés" és „1000m3 feletti árbevétel" alatt. Megrendelés lehet ugyanis a megrendelő által leadott egyes megrendelés, amelyet a betoniparban általában telefonon és faxon, rögzített árakon adnak le, és egy időben szállítanak is ki. Lehet keretszerződésen belül leadott egyes megrendelés, azaz ha az ügyfélnek és a gyártónak keretszerződése van, akkor az abban rögzített áron és feltételekkel adja le, akár telefonon, akár faxon, akár szóban az egyes egytételes megrendeléseket. Érteni lehet azt is, amit vélhetően a kérelmezett is értett, ami ugyanakkor az iparági szóhasználattól a legmesszebb áll, hogy a teljes projektet érti alatta, az adott beruházásra szóló teljes munkát, egy teljes kivitelezést. Az 1000m3 felettiséget is többféleképpen lehet érteni. Lehet úgy, hogy egy munkára/projektre szóló szerződés haladja meg az 1000m3-es betonigényt, függetlenül attól, hogy az akár hónapokig, akár évekig tart, de úgy is, hogy ha egy ügyfél, egy keretszerződés keretében az adott évben a csak általa ismert többféle munkára és többféle helyre, akár az egész országban, több mint 1000 m3 feletti betont vásárol. A kérelmező nem bír tudomásul arról a keretszerződés alapján, hogy a betont az ügyfél mely munkára viszi ki. A kérelmező ezért adatszolgáltatásaiban jelezte, hogy mit ad meg, mire gondol, és ha a kérelmezett nem ezt kéri, akkor ezt tisztázza. A kérelmező egyértelműen kifejtette, hogy nem rendelkezett egyszeri egyidejű olyan megrendeléssel, ami meghaladta volna az 1000m3-t, ilyen számlával sem rendelkezett. A kérelmező kifejezetten kérte, hogy a kérelmezett foglaljon állást, ha mást ért megrendelés alatt. Már maga az is pontatlan volt, hogy „1000m3 feletti értékesítésből származó" árbevételt kért a kérelmezett, mert ez szó szerinti értelmezésben azt jelentette, hogy az összes árbevételt jelentette az első 1000m3 levonásával. A kérelmező azonban a kérelmezett rendelkezésére bocsátotta az adatokat a megrendelés szó minden elképzelhető definíciója szerint. Ugyanakkor a kérelmezett által valószínűsíthetően elfogadott értelmezés szerint, amely megrendelésen az egyes projekteket értette, amelyeknek az összes betonigénye meghaladta az 1000m3-t, nem lehet az adatokat megadni, mert ilyen adat nincs, nem létezik, így viszont az adatkérés nyilvánvalóan lehetetlen volt. A kérelmezett adatkérése nyilvánvalóan érthetetlen és teljesíthetetlen volt, ráadásul a két adatkérő levél szövegszerűen sem egyezik. Azért nem tudott adatot szolgáltatni, mert lehetetlen a kérelmezett által kért adatot produkálni, szerződések hiányában az nem produkálható. A kérelmező eleget tett a teljes körű adatszolgáltatási kötelezettségének.

2. A kérelmező szerint nem igazolt *az eljárás elhúzódása vagy a tényállás feltárásának akadályozása.* A kérelmezetti végzés szerint a kérelmező magatartása a valós tényállás feltárásának meghiúsítását és az eljárás elhúzódását eredményezte. Ugyanakkor utóbbi nem róható fel kizárólag a kérelmezőnek, mivel a kérelmező kifejezetten kérte a kérelmezettet, hogy adjon iránymutatást, de erre nem reagált a kérelmezett. A kérelmezett ennek nem tett eleget, így a kérelmezett is közrehatott. 2014. június 23-ig az eljárás elhúzódása nem volt betudható a kérelmezőnek, hanem a kérelmezetti tényállás-tisztázás eredményezte azt. A tényállás feltárása nem hiúsult meg, mert a kérelmezett a második adatszolgáltatásban megadott adatokat elfogadta a valós tényállás részének. Alaptalan továbbá, hogy a kérelmezett úgy hivatkozzon az eljárás ügyfél általi elhúzására, hogy maga a kérelmezett túllépi az eljárási határidőt.

3. A kérelmező kifogásolta azt is, hogy a kérelmezett nem indokolta, hogy mi alapján értékelte a jogsértést közepesen súlyosnak, különösen arra figyelemmel, hogy a kérelmező megadta a kérelmezett által kért adatokat, más ügyfél pedig nem is adott adatot. Nem lehet felróható továbbá az a kérelmezőnek, hogy a kérelmezett saját maga sem definiálta pontosan az adatkérés tárgyát. A felróhatóság értékelésénél figyelembe kell venni azt is, hogy a kérelmező nem tagadta meg az adatszolgáltatást, hanem több értelmezés szerint is megadta azt jóhiszeműen.

4. Az érintett vagyoni helyzetével kapcsolatban a kérelmezetti végzés nem tartalmaz érdemi mérlegelést, hogy a kérelmező vagyoni helyzetét milyen súllyal vette figyelembe.

A kérelmezett ellenkérelmet terjesztett elő, amelyben rögzítette, hogy az eljárási bírság kiszabására azért került sor, mert a kérelmező a Tpvt. 78. §-ában szabályozott bírság-jogkövetkezmény alkalmazása körében kiemelt jelentőségűnek minősülő adatok szolgáltatásával összefüggésben a valós tényállás feltárásának meghiúsítását és az eljárás elhúzását eredményező magatartást tanúsított. A végzést a kérelmezett a 2014. július 27-én kelt Vj/29-565/2011. számú végzésével kijavította, és elhagyta a Ket. 6. § (3) bekezdésére való hivatkozást. A kérelmezett előadta, hogy a versenyfelügyeleti eljárás tárgyát az ügyindító végzésben, a kiterjesztő végzésekben, az előzetes álláspontban és a kiegészítő előzetes álláspontokban egyértelműen meghatározta. Emellett a 2014. január 20-ai és a 2014. január 18-ai adatkérő végzések az ügy tárgyát minden esetben úgy rögzítette, hogy az az 1000m3-nél nagyobb munkákra vonatkozott. Nem valós, hogy a két adatkérő végzés eltérő adatokat kért volna. Az első végzés a budapesti transzportbeton értékesítés bevételét az 1000m3 feletti megrendelésekre kérte bruttó és nettó értékben, míg a második a budapesti 1000m3 feletti transzportbeton értékesítésből elért árbevételt kérte bruttó és nettó értéken. A kérelmezett rámutatott a releváns forgalmi adatok kiemelt fontosságára, és arra, hogy mivel ezeket nem bocsátotta megfelelően a kérelmezett rendelkezésére, a kérelmezett a bírságkiszabás során egy pontatlan értéket volt kénytelen alapul venni, melyre vonatkozó indokolást a határozat 522. pontja tartalmaz. Ezen adatok fontosságát a kérelmező is elismerte a jogorvoslai kérelmében. Mivel a kérelmező a releváns forgalomról többszöri felszólítás után sem szolgáltatott adatot, egy kiemelt fontosságú kérdésben akadályozta a tényállás feltárását, és az újabb adatkérő végzés kibocsátásának szükségessége folytán az eljárás elhúzását is eredményezte. A kérelmezett szerint a támadott végzés 36. pontjában egyértelműen meghatározta a bírság jogalapját, az indokolás koherens. A kérelmezett azért tartotta indokoltnak bírság kiszabását, mert a majdani jogkövetkezmény szempontjából kiemelt fontosságú releváns forgalmi adatot többszöri felszólítás ellenére sem szolgáltatott megfelelően, amikor első adatszolgáltatásában akként nyilatkozott, hogy egyszeri, egyazon megrendelőtől származó 1000m3 feletti megrendelés nem volt a megadott időszakban, második adatszolgáltatásában már az 1000m3 feletti transzportbeton értékesítésből származó bevétellel

rendelkezett, de azt nem szűkítette le a budapesti piacra, az általa megadott adatok vonatkozásában 10-30%-os hibahatárt irányzott elő, és kifejezetten úgy nyilatkozott, hogy nem áll rendelkezésére olyan metódus, amely alapján meg tudná adni a kért pontos adatokat. A kérelmezett szerint az a tény, hogy a kérelmező egy egyértelmű felhívásra első alkalommal azt válaszolta, hogy a konkrét adat nem létezik, azaz 0 forint, majd egy újabb adatkérést követően kiderült, hogy a kért adat létezik, méghozzá nagyságrendileg több mint 9 milliárd forintot tett ki, de csak kb. jelentős hibahatár mellett adta meg, mindenképp kimeríti az adatszolgáltatási kötelezettség nem megfelelő teljesítését. A kérelmezett szerint nem valós, hogy az általa használt megfogalmazás eltér az iparági gyakorlattól. A transzportbeton vállalkozások a nagyobb mennyiséget vásárló vevőikkel a vizsgált időszakban szállítási szerződéseket kötöttek, amelyek közül számos megtalálható az iratanyagban. Mivel ezek szállítási szerződések, a megrendelés szó használata szakszerű és jogszerű volt. A kérelmező az előzetes álláspontra adott észrevételében kifejezetten tudta értelmezni a jogsértés vonatkozásában a megrendelés kifejezést azt az 1000m3 feletti projektekkel azonosítva. Azt maga is a projektekkel azonosította. A többi eljárás alá vont vállalkozás szintén tudta értelmezni a megrendelés szót. A kérelmezett szerint az adatkérések nem voltak nyilvánvalóan lehetetlenek. A kérelmező a második adatszolgáltatásában megadta a projektekhez kötődően az 1000m3 feletti transzportbeton értékesítésből származó árbevételét 10-30%-os hibahatárral, valamint kérelmezett birtokában lévő több kérelmezői szerződés is bizonyítja, hogy a vizsgált időszakban voltak 1000m3 feletti szerződései, amelyek írásbeliek, a szerződésekben szerepel a megrendelés szó, a szerződésekben megjelölik a projekt transzportbeton köbméter igényét, sőt magát a projektet is. A kérelmező az előzetes álláspontra adott észrevételeihez több szerződést is csatolt, amelyek ezt alátámasztják. A kérelmezett hangsúlyozta, hogy a bírságkiszabás során csak a nem kellően pontos adatokat tudta figyelembe venni. Az a magatartás, hogy a kérelmező először letagadta a releváns forgalom létezését, majd megadta, de 10-30%-os hibahatárral, a valós tényállás meghiúsítását eredményező magatartást eredményezett. A Lasselsberger Kft.-vel való összevetés hibás, mert előbbi egyáltalán nem tagadta a releváns forgalmat, csak arra hivatkozott, hogy a kontrolling rendszere alapján ezen adatokat nem tudta kinyerni a nyilvántartásából. Az ügyintézési határidő túllépésével kapcsolatban a kérelmezett előadta, hogy az ügyintézési határidő letelte nem eredményezi a kérelmezett hatáskörének megszűnését, emellett a kérelmezettnek újabb adatkérő végzést kellett kiadnia. A kérelmezett az eljárási bírság kiszabása körében figyelembe vette a tárgyaláson elhangzottakat. A kérelmezett a közepesen súlyos minősítésnek indokát adta, mert a kérelmezői magatartás a jogkövetkezmény alkalmazása körében kiemelt jelentőségű adattal volt összefüggésben. A felróhatóság körében pedig azt kellett figyelembe venni, hogy a kérelmező határidő-hosszabbítást követően sem szolgáltatott pontos adatot a kérelmezettnek. A támadott végzés 43. pontja érdemben és a kérelmező javára vett figyelembe a kérelmező romló pénzügyi helyzetét.

A kérelmező a kérelmezetti ellenkérelemre nyilatkozatot tett. Ebben hivatkozott arra, hogy a kérelmezett nem jogosult a támadott végzését a nemperes eljárásban érdemben megváltoztatni, kiegészíteni, pedig a kérelmezett ezt tette, amikor az ellenkérelmében arra hivatkozott, hogy az eljárás elhúzódása abban nyilvánult meg, hogy a kérelmezettnek újabb adatkérő végzést kellett kiadnia, és ezzel összefüggésben a tárgyaláson további kérdések feltételére volt szükség. Ezzel megfosztaná a kérelmezőt a jogorvoslati jog gyakorlásától, és a kérelem-változtatás korlátai miatt a kérelmezett gyakorlatilag kibújhatna a felülvizsgálat alól bizonyos esetekben. A kérelmező szerint ezzel a kérelmezett is elismerte, hogy az eljárásnak a két adatkérő végzés kibocsátása közötti több hónapos elhúzódása nem a kérelmező magatartásának következménye. A két adatkérés közötti időszakot nem lehetne jogszerűen a kérelmező magatartásából következő eljárás elhúzódásaként

értékelni, mivel a kérelmezett számos bizonyítási cselekményt végzett ebben az időszakban, mely eljárási cselekmények a kérelmezettnek az adatkérésétől függetlenül megvoltak. A kérelmezett nem jelezte, hogy az adatszolgáltatással elégedetlen volna. Kirívó a bírság ahhoz képest, hogy a két momentum nyilvánvalóan csak percekben, legfeljebb félórákban kifejezhető késedelmet eredményezett. Hivatkozott a kérelmező a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 141. § (6) bekezdésére és az ahhoz tapadó bírói gyakorlatra is mint analógiára. A kérelmező vitatta az ellenkérelem 55. pontjában foglaltakat is. A kérelmezett még a saját eljárási cselekményeit sem fejezte be, így nincs indoka annak, hogy az ügyfelet büntesse a késedelem okozásáért. A szankció elsődleges célja a jogsértéstől való tartózkodás, ami megvalósul, hiszen az ügyfél nem tudhatja, hogy van-e folyamatban más eljárási cselekmény, így a késlekedéssel kockáztatja a bírságot, vagyis a kikényszerítés nem lehetetlenül el. A jogalkotó a szankciót egy objektív eredmény bekövetkezéséhez kötötte, ha a szubjektív szándék nem áll fenn, tehát nem szükséges a büntetés, ha valós, objektív sérelem nincs. A tényállás meghiúsítása kapcsán a kérelmező szerint nem valós, hogy kifejezetten letagadta a releváns forgalom létezését. A valós tényállás feltárásának meghiúsítását semmiképpen sem eredményezhette az első adatkérésre adott válasz, mert a második adatszolgáltatás alapján állapította meg a kérelmezett a határozati tényállást, vagyis a meghiúsítás mint eredmény kizárt. Megalapozatlan az a kijelentés is, hogy a második adatszolgáltatás eredményezte a valós tényállás feltárásának meghiúsítását, mert a kérelmezett a határozati tényállást ezekre nézve valósnak fogadta el. A kérelmező előadta azt is, hogy a kért adatok nem álltak teljes körűen rendelkezésre és nincs is olyan kötelezettség, hogy kérelmezőnek rendelkeznie kellett volna ezekkel az adatokkal. A kérelmezett speciális versenyjogi fogalma nem szükségképpen esett egybe az eljárás alá vontak és megrendelőik szerződési, konkrét szállításokra vonatkozó gyakorlatával. Álláspontja szerint a Ptk. alapján sem gondolhatta egyértelműen, hogy a kérelmezett megrendelés alatt mit ért. A jogsértés súlya tekintetében nem annak van jelentősége, hogy milyen fontosságú adatot érint a jogsértés, hanem annak, hogy mekkora az okozott sérelem. A tényállás feltárás meghiúsulása nem valósult meg, nem következett be sérelem. A felróhatóság körében pedig az adatok pontatlanságát csak akkor lehetne felróhatónak tekinteni, ha bizonyított lenne, hogy a kérelmező tudott volna pontosabb adatokat szolgáltatni.

A felek további észrevételt nem tettek.

A kérelmező bírósági felülvizsgálat iránti kérelme – részben – alapos.

A közigazgatási bíróság elsődlegesen hangsúlyozza, hogy a jelen közigazgatási nemperes eljárás tárgya kizárólag a kérelmezett jogerős támadott végzésének jogszerűségi felülvizsgálata. A Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény módosításáról és az egyes közigazgatási nemperes eljárásokban alkalmazandó szabályokról szóló 2005. évi XVII. törvény (a továbbiakban: Knptv.) 4. §-a folytán megfelelően irányadó Pp. 339/A. §-a szerint a bíróság a közigazgatási végzést - jogszabály eltérő rendelkezése hiányában - a meghozatalakor alkalmazandó jogszabályok és fennálló tények alapján vizsgálja felül. A közigazgatási nemperes eljárásban is a Knptv. 4. §-a folytán alkalmazandó Pp. 3. § (2) bekezdése és 215. §-a értelmében a kérelem és az ellenkérelem keretei között vizsgálja felül a közigazgatási végzést.

A Tpvt. 44. § (1) bekezdése szerint a versenyfelügyeleti eljárásra a Ket. rendelkezéseit kell alkalmazni a Ket. 15. § (4) bekezdése, 18. §-a, 29. § (3)-(12) bekezdése, 30. § *a)* és *b)* pontja, 31. § (1) bekezdés j) pontja, 33/A. §-a, 33/B. §-a, 38. §-a, 43. § (6a) bekezdése, 46. § (2) bekezdése, 47. §-a, 51. § (1) és (5) bekezdése, 61. § (1) bekezdése, 70. §-a, 71. § (7) bekezdése, 74. § (2)-(5)

bekezdése, 88. §-a, 88/A. §-a, 91. §-a, 93. §-a, 94. §-a, 94/A. §-a, 109. § (2) bekezdése, 116. §-a, 127. § (1)-(5) és (7) bekezdése, 128. § (1) és (3) bekezdése, 130. §-a, valamint 134. § b) és c) pontja kivételével.

A Tpvt. 61. § (1) bekezdése szerint az ügyféllel, az eljárás egyéb résztvevőjével, illetve a tényállás tisztázása során közreműködésre kötelezett személlyel szemben eljárási bírság szabható ki, ha az eljárás során olyan cselekményt végez, vagy olyan magatartást tanúsít, amely az eljárás elhúzására, a valós tényállás feltárásának meghiúsítására irányul, vagy azt eredményezi.

A Ket. 61. § (4) bekezdése értelmében az eljárási bírság kiszabásánál a hatóság figyelembe veszi:

a) a jogellenes magatartás súlyát és a felróhatóság mértékét,

b) az érintett vagyoni helyzetét és jövedelmi viszonyait, továbbá

c) az eljárási bírságnak ugyanabban az eljárásban történő ismételt kiszabása esetén az előző bírságolások számát és mértékét.

A Tpvt. 61. § (1) bekezdésében foglalt eljárási bírságot kiszabó végzés mérlegelési jogkörben hozott döntés, így a Knptv. 4. §-a folytán alkalmazandó Pp. 339/B. §-a szerint mérlegelési jogkörben hozott közigazgatási határozat akkor tekintendő jogszerűnek, ha a közigazgatási szerv a tényállást kellő mértékben feltárta, az eljárási szabályokat betartotta, a mérlegelés szempontjai megállapíthatóak, és a határozat indokolásából a bizonyítékok mérlegelésének okszerűsége kitűnik.

A Tpvt. 61. § (1) bekezdése ún. bírságtényállás. A Tpvt. 61. § (1) bekezdése két vagylagos („vagy") tényállás esetén teszi lehetővé az eljárási bírság kiszabását. Egyrészt akkor, ha az ott meghatározott személy olyan cselekményt végez, amely az eljárás elhúzására, illetve a valós tényállás feltárásának meghiúsítására irányul. Ez egy célzatos tényállás, amelyhez nem szükséges az eljárás tényleges elhúzódása, illetve a valós tényállás feltárásának tényleges meghiúsítása, vagyis a bírság kiszabhatóságához nem szükséges az eredmény bekövetkezte. Ehhez képest a másik esetben a bírságkiszabáshoz annak tényleges bekövetkezése szükséges, vagyis az, hogy az ilyen cselekmény vagy magatartás ezeket eredményezi. Ezt az értelmezést támasztja alá a Tpvt. vonatkozó indokolása is, amely szerint a magatartás akkor szankcionálható, ha célzatos (időhúzásra, vagy a valós tényállás feltárásának meghiúsítására irányul), illetve célzat hiányában is, ha az említett eredmény bekövetkezésével jár (időhúzást, illetve valótlan tényállást eredményez). Ez utóbbi esetben is szükséges azonban a szankció kiszabhatóságához az, hogy a magatartás kifejtője a magatartásának lehetséges eredményét előre láthassa. A rendbírság tehát szubjektív alapú joghátrány.

A kérelmezett az eljárási bírság jogalapját a Tpvt. 61. § (1) bekezdésének azon tényállására alapozta, hogy a kérelmező a valós tényállás feltárásának meghiúsítását és az eljárás elhúzását eredményező magatartást tanúsított [36. és 38. pont]. A kérelmezettnek tehát azt kellett igazolnia, hogy a kérelmezőnek felrótt magatartás és ezen eredmények között ok-okozati összefüggés állt fenn, a kérelmező cselekmények, magatartása ténylegesen elvezetett a valós tényállás meghiúsításához, illetve az eljárás elhúzódásához mint objektív eredményhez. A támadott végzés 38. pontjában foglaltak szerint a kért forgalmi adatok határidő-hosszabbítás ellenére történt meg nem felelő szolgáltatása, majd az ismételten pontatlan adatszolgáltatás eredményezte az eljárás elhúzását.

A rendelkezésre álló iratok szerint a kérelmezett 2014. január 20-án kelt Vj/29-261/2011. számú végzésével 2014. február 5-éig hívta fel – mások mellett – a kérelmezőt a kérdéses adatok közlésére.

Az ezt követő határidő-hosszabbítás után a kérelmező a 2014. február 13-án kelt tájékoztatásban válaszolt. Ezt követően a 2014. június 18-án kelt Vj/29-489/2011. számú végzéssel kötelezte a kérelmezőt, hogy 2014. június 20-áig tegyen eleget az adatszolgáltatási kötelezettségének, amelynek a kérelmező eleget is tett 2014. június 23-án. 2014. június 23-án a kérelmezett tárgyalást tartott, amelyen részt vett a kérelmező, illetve más az eljárás alá vont vállalkozások, illetve képviselőik. Ezen a tárgyaláson a kérelmezőhöz a kérelmezett kérdéseket intézett a vitatott adatszolgáltatással kapcsolatban, ugyanakkor a tárgyaláson a többi eljárás alá vont vállalkozás tekintetében is bizonyítási eljárás folyt más tárgyban is. A kérelmezett által becsatolt iratjegyzék a kérelmező által 2014. február 19-én teljesített adatszolgáltatást követően a kérelmezett számos eljárási cselekményt végzett nem csupán a kérelmező vonatkozásában. 2014. június 18-án a kérelmezett nem csupán a kérelmező tekintetében bocsátott ki adatkérő végzéseket, illetve még ezt követően is történt adatszolgáltatás, illetve észrevételek előterjesztése más eljárás alá vont vállalkozások részéről. Sőt még a 2014. június 23-án tartott tárgyalást követően is nyújtottak be észrevételt, illetve adatszolgáltatást a kérelmezőn kívüli eljárási szereplők. A kérelmezett végül 2014. június 30-án hozta meg a Vj/29-521/2011. számú versenyfelügyeleti eljárást lezáró határozatot.

A közigazgatási bíróság a Tpvt. 61. § (1) bekezdésének értelmezésében nem tudja követni azt az álláspontot, hogy az többügyfeles eljárás esetén csak adott ügyfél vonatkozásában teszi értékelhetővé az „eljárás elhúzódását" mint eredményt. A Tpvt. 61. § (1) bekezdése ilyen szövegszerű értelmezést nem tesz lehetővé, az a versenyfelügyeleti eljárás egészének elhúzásáról szól. Ez nem üresíti ki a kérelmezett jogosítványait, mert a kérelmezett a Tpvt. 61. § (1) bekezdése másik fordulata alapján továbbra is szankcionálhatja a rosszhiszemű eljárásvitelt (például indokolatlan késlekedés, pontatlan adatok benyújtása), de nem alapíthatja arra a döntését, hogy az az eljárás elhúzását eredményezte, ha egyébként ettől a magatartástól is függetlenül az eljárást még nem lehetett befejezni. Kérelmezett azonban nem igazolta az eljárási bírság kiszabásához szükséges késedelem és az ügy befejezésének hátráltatása közötti oksági összefüggést, vagyis azt, hogy az eljárás elhúzása a kérelmező magatartására vezethető vissza. Osztotta a közigazgatási bíróság a kérelmező azon érvét, hogy a Tpvt. 61. § (1) bekezdése egy objektív eredményhez köti ilyen esetben a szankció alkalmazhatóságát, és valós/objektív érdeksérelem nincs, ezen a jogalapon szankció sem szabható ki.

A kérelmező „végzés módosítására" vonatkozó érve nem helytálló. Egyrészt a kérelmezett az ellenkérelmében nem módosította, nem egészítette ki a támadott végzést. Másrészt megjegyzi a közigazgatási bíróság, hogy ha még módosításnak, kiegészítésnek is volna tekinthető az ellenkérelemben kifejtett álláspont, a kérelmező jogorvoslati jog sérelmére való hivatkozása nem foghatna helyt, amelyet egyébként is „bizonyos esetekben" talált reálisnak, de a konkrét esetre vetítve nem adta indokát, hogy miért sérült volna a jogorvoslati joga. Kérelmező a jelen ügyben megismerhette és megismerte a kérelmezett jogi álláspontját, nyilatkozatában azt kifogásolhatta és kifogásolta is, a közigazgatási bíróság pedig a fentiek szerint figyelembe vette a felek ez irányú hivatkozásait. A közigazgatási döntés per, illetve a Knptv. 4. §-a folytán alkalmazandó Pp. 337. § (3) bekezdése esetén közigazgatási nemperes eljárás során történő megváltoztatása egyébként lehetőséget ad a keresetváltoztatásra ebben az esetben. Figyelemmel azonban arra, hogy a jelen közigazgatási nemperes eljárásban nem merült fel, hogy a kérelmező el lett volna zárva a kérelmezetti álláspont megismerhetőségétől, illetve arra nyilatkozatot is előterjeszthetett, amelyet a közigazgatási bíróság figyelembe vett, még az esetleges módosítás esetén sem volna alapos a jogorvoslati jog sérelmére való hivatkozás.

A közigazgatási hatóság esetleges mulasztása és az ügyfél mulasztása között nincs értékelhető összefüggés. A közigazgatási szerv vagy az államigazgatási ügy intézésére feljogosított más szerv nem az „egyik fél" az eljárás során; nem ügyfél, hanem – a jogszabályi előírások feltételei szerint – éppen az ügyfelek jogait és kötelezettségeit megállapítani hivatott hatóság. Alapvető feladata az ügyfelek kérelmeiben, jogvitáiban s egyéb közigazgatási jogviszonyaiban való elfogulatlan döntés. Mivelhogy más a hatóság és más az ügyfél közigazgatási eljárásban betöltött szerepe és helyzete, a hatósági intézkedésekhez, illetve az ügyfél beadványaihoz kapcsolódó jogszabályi következményeket sem lehet azonos módon szabályozni. Nem „egyoldalúság" tehát, ha az ügyfél bizonyos jogi cselekményéhez – pl. a fellebbezés késedelmes benyújtásához – a jogszabály jogvesztő következményt fűz, az államigazgatási szerv határidő-mulasztását pedig nem sújtja ilyen következménnyel. A törvényhozónak ugyanis a jogbiztonság követelményét a szabályozás során feltétlenül szem előtt kell tartania. Egyaránt sértené a jogbiztonság alkotmányos követelményét, ha pl. a fellebbezést jogvesztő határidő nélkül lehetne benyújtani, vagy ha pl. a határidőt – akár objektív okból, akár elbírálói mulasztás miatt – túllépő hatóság döntését nem lehetne érvényesnek tekinteni. Mindkét esetben ugyanis vitás jogviszonyok tömege – sem köz-, sem magánérdekkel meg nem indokolhatóan – lezáratlanul maradna [72/1995. (XII. 15.) AB határozat]. Az tehát, hogy a kérelmezett az érdemi határozatában elismerte az ügyintézési határidő túllépését, nincs összefüggésben azzal, hogy a kérelmezőnek ilyen esetben is teljesítenie kell a jogszabályból vagy hatósági rendelkezésből fakadó kötelezettségeit.

Nem osztotta a közigazgatási bíróság a kérelmező kérelmi elemeit a valós tényállás meghiúsításának eredményével kapcsolatban. A versenyfelügyeleti eljárás ügyindító végzése a jogsértést abban jelölte meg, hogy a feltételezett tárgyalások „kizárólag az 1000m3-nél nagyobb munkák" esetében történtek. Ugyanez a meghatározás szerepelt a kiterjesztő végzésekben, az előzetes álláspontban és a kiegészítő előzetes álláspontban is. A 261. számú adatkérő végzés úgy szólt, hogy a kérelmező a releváns forgalmi és árbevételi adatokat forintban, a bruttó és nettó értékeket egyaránt feltüntetve adják meg, így a „budapesti transzportbeton értékesítés bevételét az 1000m3 feletti megrendelések" tekintetében. A 489. számú adatkérő végzésben a 2005-2007. években a budapesti 1000m3 feletti transzportbeton értékesítésből elért árbevételt kérte a kérelmezett bruttó és nettó értéken. Ennek a végzésnek az indokolása (1. pont) szintén az 1000m3-nél nagyobb munkákra/megrendelésekre utalt. A kérelmező a 261. számú végzésre úgy reagált, hogy az 1000m3 feletti értékesítések esetében azért nem kerültek feltüntetésre adatok, mert egyszeri, egyazon megrendelőtől származó 1000m3 feletti megrendelés nem volt a megadott időszakban. A 2014. március 10-én benyújtott 255. számú előzetes álláspontra benyújtott észrevételében a kérelmező egyrészt úgy nyilatkozott, hogy a kérelmező „számos nagy projektre kötött szerződést, amelyeknek nyoma sincs a táblázatokban. Pl. csak 2006-ban mennyiségben tártunk fel olyan szerződéseket, amelyek nagy projektre vonatkoztak (pl.)". Ennek alátámasztására a kérelmező csatolt szerződéseket. Az észrevétel 81-82. pontjában a kérelmező pedig úgy nyilatkozott, hogy álláspontja szerint „csak az 1000m3 feletti projektekre kötött szerződések alapján realizált bevétel képezheti a releváns forgalmat, mivel az előzetes álláspont szerint ezekre nézve követték el a jogsértést az eljárás alá vontak." A 489. számú adatkérő végzésre a kérelmező úgy nyilatkozott, hogy közli a 2005-2007. évekre az 1000m3 feletti transzportbeton értékesítésből elért árbevételi adatokat azzal, hogy 10-30%-os hibahatáron belül alacsonyabb a budapesti piacra kiszállított mennyiségből származó árbevétel, így pontos számot nem tudott megadni. A 2014. június 23-án tartott tárgyaláson a kérelmező jogi képviselője pedig előadta, hogy a februári adatkérés alapján nem tudták leválasztani az 1000 m3 feletti, illetve az 1000 m3 alatti

megrendeléseket, ez egy hosszadalmas folyamat volt az adatok régmúltbeli volta és az egyedi kézi kigyűjtés szükségessége miatt, így a megadott adatok 10-30%-os hibahatáron belül mozognak. Utalt arra a kérelmező, hogy egyedileg igyekeztek kigyűjteni a kérelmezett által az 1000m3 feletti projektekhez kért adatokat.

A fentiek alapján arra sem hivatkozhat a kérelmező, hogy számára nem voltak egyértelműek a kérelmezett adatkérő végzésében foglaltak. A közigazgatási bíróság ismét utal arra, hogy a Tpvt. által szabályozott eljárási bírság szubjektív alapú joghátrány. Az eljárási bírság szubjektív alapú szabályozottsága [Tpvt. 44. §-a folytán irányadó Ket. 61. (4) bekezdés a) pont] miatt figyelembe kell venni az érintett személy felróhatóságát, azt, hogy mi várható el az adott személytől adott helyzetben általában. A kérelmezett által folytatott versenyfelügyeleti eljárások egyik jellegzetessége, hogy a kérelmezett professzionális – iparági – piaci szereplőkkel szemben folytat eljárást a cégek piaci-gazdasági működésével kapcsolatban gazdasági tevékenységük körében. Kérelmező szubjektív irányultságával, a „megrendelés" kifejezés többféle értelmezésével kapcsolatban a kérelmező érvelését jelentősen gyengíti, hogy egyéb eljárási cselekményeknél nem csak értelmezte, hanem – a fentiek szerint – a kérelmezett értelmezésével azonos módon interpretálta a „megrendelés/munka" kifejezést, ahogyan saját álláspontjának alátámasztására maga is 1000 m3 feletti projektekre hivatkozott és csatolt szerződéseket. Kérelmezett valamennyi releváns dokumentumban azonos módon határozta meg az eljárás tárgyát. Szintén gyengíti a kérelmező érvelését az adatkérő végzésekre adott válaszainak tartalma: a 261. számú adatkérésre, amellyel közel egy időben nyújtotta be az előzetes álláspontra a fenti észrevételét, még az 1000m3 feletti megrendelés teljes hiányára hivatkozott. A 489. számú adatkérésre és a tárgyaláson elhangzott kérdésre azonban adatokat prezentált hibahatárral, maga által is elismerten pontatlanul, miközben – szemben kérelmező hivatkozásával – sem az eljárás tárgya, sem ennek kérelmezetti meghatározása nem változott. Mindebből az következik, hogy a kérelmező mint az adott iparág professzionális szereplője számára nem lehetett kétséges, hogy mire irányult a kérelmezett adatkérése, és milyen megrendelések tekintetében kért adatokat, a kérelmezettnek nem állt fenn további (együttműködési) kötelezettsége a kérelmezővel szemben ezen adatok további körülírására. Ebből következően nem csak „ma már", az érdemi határozatból állapítható meg, hogy mit értett a kérelmezett megrendelésen/munkán, ennek tételesen ellentmond a kérelmező fent hivatkozott eljárási cselekménye, így az adatkérés nem volt sem nyilvánvalóan értelmezhetetlen, sem többféleképpen értelmezhető.

A kérelmezett a támadott végzés 38. pontjában egyértelműen utalt arra, hogy a bírság kiszabásának jogalapja a „nem megfelelő adatszolgáltatás", illetve az „újfent pontatlan adatszolgáltatás". Ehhez képest nem fogadható el a kérelmező azon hivatkozása, hogy nem világos számára a védekezéshez való jog szempontjából, hogy késedelmes szolgáltatása, vagy nem kellően pontos adatszolgáltatása miatt került sor bírságkiszabásra. Ezen az alapon nem állapítható meg a végzés indokolásának ellentmondásossága, az nem tartalmaz ellentmondást.

A közigazgatási hatósági eljárások lényegét az Alkotmánybíróság az officialitás elvével kapcsolatban úgy foglalta össze, hogy a közigazgatási hatósági eljárások a közhatalom birtokában lévő állami szerv által folytatott, célhoz kötött, vizsgálati jellegű eljárások, amelyeknek – sok egyéb jellemző melletti – alapvető sajátossága a hivatalbóli jogérvényesítés. Az officialitás elve az eljárás megindításától, az eljárás lefolytatásán keresztül, annak befejezéséig, illetve a született döntés végrehajtásáig érvényesülő közigazgatási eljárási elv, amely ezért magában foglalja a tényállás megállapításának kötelezettségét is. Alapvetően e kötelező vizsgálati jelleg különbözteti meg a

közigazgatási eljárást a polgári, avagy a büntetőeljárás sajátosságaitól: a döntés alapját képező tényállást és annak valódiságát az eljárásban egyéni érdekeltség nélküli közigazgatási hatóság köteles feltárni és bizonyítani. A hatóság dönti el, hogy melyek a döntés meghozatalához szükséges tények, és melyek az irreleváns tényállási elemek [165/2011. (XII. 20.) AB határozat].

A Tpvt. 65. § (1) bekezdése szerint a tényállás tisztázása során a vizsgáló, illetve az eljáró versenytanács az e §-ban foglaltakat, illetve - a 44. §-ban foglaltak kivételével - a Ket. tényállás tisztázására és hatósági ellenőrzésre vonatkozó szabályait alkalmazza.

A Tpvt. 65. § (2) bekezdése értelmében a vizsgáló, illetve az eljáró versenytanács felhívására az ügyfél köteles közölni az érdemi döntéshez szükséges adatokat, ideértve a személyes adatokat is. Az ügyfél jogsértést beismerő nyilatkozatot nem köteles tenni, azonban az egyéb, rá nézve terhelő bizonyíték rendelkezésre bocsátását nem tagadhatja meg.

A versenyfelügyeleti eljárásban a kérelmezettet terheli a tényállás megállapítási kötelezettség. A Tpvt. - uniós jogból is következő elve szerint – ennek során az ügyfelet együttműködési kötelezettség terheli a Tpvt. 65. § (2) bekezdésében foglaltak szerint. A versenyfelügyeleti eljárások másik sajátossága, hogy olyan jogsértések feltárására irányul – ami egyben a kérelmezett alkotmányos kötelezettsége [30/2014. (IX. 30.) AB határozat] – amelyekkel kapcsolatos bizonyítási eszközök, bizonyítékok az eljárás alá vont vállalkozásoknál található meg, illetve olyan információkra alapulhat, amelyekről az eljárás alá vont vállalkozásoknak van pontos és hitelt érdemlő információja. Az anyagi igazságnak megfelelő, pontos és hitelt érdemlő bizonyítási eszközök, bizonyítékok megszerzésének egyik ösztönző eszköze az eljárási bírság, melynek a fentiek szerint a versenyfelügyeleti eljárásban kiemelkedő jelentősége van a valóságnak teljesen megfelelő tényállás megállapíthatósága szempontjából. A kérelmező nem hivatkozhat arra, hogy egyébként olyan adatokat szolgáltatott, amelyek rá nézve még terhelőbbek, károsabbak a pontatlanságuk folytán, mivel a Tpvt. 65. § (2) bekezdése alapján az együttműködési kötelezettsége körében pontos adatokat kell szolgáltatnia, amelyek az érdemi döntéshez szükségesek. Kérelmezettnek a beszerzett bizonyítékok alapján kell az érdemi tényállást megállapítania – amelynek megfelelősége és felülvizsgálata nem a jelen közigazgatási nemperes eljárás tárgya –, a jellemzően ügyfelek által szolgáltatott adatokra támaszkodhat. Kérelmezett helyesen mutatott rá, hogy a bírságkiszabás során a kérelmező által megadott adatokat vette figyelembe, amelyek azonban a kérelmező által is elismerten és nem vitatottan hibahatáron belüliek, vagyis nem teljesen pontosak. Erre a kérelmező magatartására visszavezethető körülményre hivatkozott a kérelmezett az érdemi határozat 522. pontjában is, amikor úgy indokolt, hogy „az eljáró versenytanács arra tekintettel, hogy az eljárás alá vont által jelzett hibahatár pontos mértéke nem került hitelt érdemlően alátámasztásra, az eljárás alá vont által a Vj/29-508/2011. sz. adatszolgáltatásában megjelölt nettó értékeket vette alapul a releváns forgalom meghatározása során." Összevetve ezt az eredményt a kérelmező által a kért adatokkal kapcsolatos fent elemzett magatartásával, a kérelmezett helyes és jogszerű következtetést vont arra, hogy megvalósult a Tptv. 61. § (1) bekezdésének azon törvényi tényállási eleme, mely szerint a kérelmező magatartása a valós tényállás meghiúsítását eredményezte. Hangsúlyozza a közigazgatási bíróság, hogy e tekintetben jelen közigazgatási nemperes eljárásban csupán a kérelmező eljárási magatartását és a kérelmezett tényállás-tisztázásának végeredményét vehette figyelembe, utóbbi tartalmi felülvizsgálatára azonban a határozat elleni közigazgatási perben kerülhet sor.

A Knptv. 3. § (4) bekezdése szerint a bíróság lényeges eljárási szabálysértés megállapítása esetén a

közigazgatási végzést hatályon kívül helyezi, és szükség esetén a hatóságot új eljárásra vagy az eljárás folytatására kötelezi. A kérelmezett olyan jogalapra (eljárás elhúzása) alapította részben az eljárási bírság kiszabását, amely a jelen ügy körülményei alapján nem állt fenn. A közigazgatási bíróság jelen támadott végzéssel szemben a bírság jogalapja tekintetében találta részben eredményesnek a kérelmező bírósági felülvizsgálat iránti kérelmét. A Tpvt. 61. § (1) bekezdésében foglalt eljárási szabálysértések súlya ugyanis különböző, a Ket. 61. § (4) bekezdés a) pontja alapján pedig a kérelmezett köteles a jogellenes magatartás súlyát és a felróhatóság mértékét is figyelembe venni az eljárási bírság összegszerűségének meghatározásakor. A kérelmezett jogszerűen vette figyelembe a bírságösszeg meghatározásakor a kérelmező romló pénzügyi helyzetét, azt, hogy a pontatlan adatszolgáltatás az eljárás szempontjából kiemelkedő súlyú adatokra nézve valósult meg, ugyanakkor mivel a kérelmezett az eljárás tényleges elhúzását is a kérelmezőnek – tévesen – felrótta [38-41. pont] a kérelmezettnek újra kell értékelnie a bírság összegszerűsége tekintetében ennek a jogalapnak a hiányát, illetve ehhez kapcsolódóan a kérelmező e vonatkozású felróhatóságának hiányát, és az eljárási bírság összegét ennek megfelelően kell megállapítania a törvény által meghatározott maximum és minimum érték között, a támadott végzésben foglalt bírságösszeghez képest alacsonyabb mértékben, a végül kialakított bírságösszeg tekintetében okszerű indokolást adva. Ezért a közigazgatási bíróság ezek vizsgálatára új eljárást rendelt el. Tekintettel arra, hogy a kérelmezettnek a megismételt eljárásban a bírságkiszabás körében új mérlegelést kell végeznie, a közigazgatási bíróság mellőzte a kérelmező e vonatkozású kérelmi elemeinek fentieken túli vizsgálatát.

A közigazgatási bíróság mellőzte a Knptv. 3. § (3) bekezdése alapján a felek személyes meghallgatását, mert a felek írásban kifejthették jogi és ténybeli álláspontjukat, olyan adat bizonyítására, illetve ellentmondás tisztázására nem volt szükség, amelyhez a felek szóbeli előadására kellett volna sort keríteni.

A jogorvoslati kérelem részben alapos volt, ezért az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 43. § (7) bekezdése szerinti 10.000.-forint közigazgatási nemperes eljárási illetéket – figyelemmel az Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontjára – a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a alapján az állam viseli.

Az eljárási költség viseléséről a közigazgatási bíróság a Knptv. 4. §-a folytán irányadó Pp. 81. § (1) bekezdése alapján határozott.

A végzés elleni jogorvoslat lehetőségét a Knptv. 3. § (4) bekezdése zárja ki.

Budapest, 2015. január 13.

Dr. Barabás Gergely s. k.
bírósági titkár